Rocznik 1929. Nr. 6.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 9-go lutego 1929 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, dyrektor biur, Wydział Powiatowy, Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY.

1.

Rozporządzenie

Wojewody Śląskiego z dnia 17. stycznia 1929 r. L. Ad. I. 973/122 dotyczące zwalczania pomoru i zarazy świń na obszarze Województwa Śląskiego.

§ 1.

Ze względu na obecny stan pomoru i zarazy świń na obszarze Województwa Śląskiego uchylam tutejsze rozporządzenie z dnia 29. sierpnia 1928 r. L. Ad. I. — 597/30.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego.

Wojewoda
w z. (—) Zurawski
Wicewojewoda m. p.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości z tem, że Rozporządzenie Wojew. Śl. z dnia 29. VIII. 1928 r. L. Ad. I. — 597/30 ogłoszone w Gazecie Powiatowej Nr. 38/28 zostało powyższem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego uchylone.

Świętochłowice, dnia 23. stycznia 1929 r.

Starosta
(—) Szaliński.

2.

Obwieszczenie.

Powołując się na rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 16. października 1928 r. L. Ad. I. — 803/32 ogłoszone w Gazecie Powiatowej Nr. 44/28 podaję do publicznej wiadomości, że Śląski Urząd Wojewódzki reskryptem z dnia 16. stycznia 1929 r. L. Ad. 11/32 uchylił zarządzony zakaz wywozu mięsa i przetworów mięsnych z powiatu świętochłowickiego za granicę.

Natomiast zakaz wywozu świń żywych z powiatu świętochłowickiego do Austrji pozostaje nadal w mocy.

Świętochłowice, dnia 23. stycznia 1929 r.

Starosta
(—) Szaliński.

3.

Obwieszczenie.

Podaję do publicznej wiadomości, że z dniem 1. lutego 1929 r. powierzyłem odwołalnie wykonywanie czynności badacza mięsa w obwodzie Dąbrówki Wielkiej Augustynowi Polokowi.

Jednocześnie ostatecznie zwolniłem z obowiązków badacza mięsa dotychczasowego badacza mięsa w obwodzie Wielkiej Dąbrówki Mikołaja Grabowskiego.

Świętochłowice, dnia 29. stycznia 1929 r.

Starosta
(—) Szaliński.

4.

Obwieszczenie.

Zaraza pomoru świń w zagrodzie Joanny Piątkowej w Łagiewnikach wygasła, co niniejszem podaję stosownie do § 369 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9. I. 1928 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych do publicznej wiadomości.

Świętochłowice, dnia 28. stycznia 1929 r.

Starosta
(—) Szaliński.

5.

Statut

dot. uregulowania osobistej służby przy gaszeniu pożarów w obwodzie gminy Wielkie Piekary.

Na podstawie § 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3. VII. 1891 r. (zb. ust. str. 233) i ustawy z dnia 21. grudnia 1904 r. dot. uprawnienia władz policyjnych do wydawania rozporządzeń w przedmiocie obowiązku przy pożarach (zb. ust. str. 291) wydaje się za zgodą Rady gminnej oraz Naczelnika Urzędu Okręgowego na obwód gminy Wielkie Piekary następujący statut miejscowy:

§ 1.

Wszyscy do pracy zdolni mężczyzni od 18 do 60 roku życia są zobowiązani do udzielenia pomocy przy wybuchu pożaru w obwodzie gminy Wielkie Piekary jak i do odbywania ćwiczeń i wypróbowania przyborów pożarnych. Zastępstwo w służbie pożarnej jest niedopuszczalne.

Od obowiązku udzielenia pomocy przy wybuchu pożaru zwolnieni są:

1. wszyscy aktywni urzędnicy państwowi, samorządowi, komunalni, duchowieństwo, nauczyciele, sługi kościelne, adwokaci, lekarze i aptekarze.

2. wszyscy niezbędnie potrzebni maszyniści, dozorcy i strażnicy w fabrykach i budownictwie, oraz w kopalniach robotnicy kopalniani, przez czas zajęcia pod ziemią.

3. przy głównych i pobocznych kolejach: urzędnicy policji kolejowej, bez względu na rodzaj ich stosunku służbowego, taksamo urzędnicy parowozowi i dworcowi oraz maszyniści kolejowi.

4. przy kolejach wąskotorowych-urzędnicy policji kolejowej oraz funkcjonarjusze i stale zatrudnieni robotnicy w służbie bezpieczeństwa kolei, konwoju i odprawy pociągów jak i w służbie dworcowej, oraz maszyniści w warsztatach ruchu i elektryfikacji.

5. osoby, obsługujące śluzy, mosty, wały ochronne, żórawie, wywroty węglowe, ognie oświetlające, sygnały i elektrownie, maszyniści zakładów parowych i ogrzewalnych, personel dozorczy dworców i miejsc, przeznaczonych pod budowę (werkmistrz, dozorca, strażnik) obsługa sikawek dworcowych oraz osoby, którym powierzono dozór lub strzeżenie budowisk i zakładów państwowych.

6. osoby, które świadectwem lekarskiem udowodniły swą niezdolność do służby przy straży pożarnej lub zdaniem urzędu gminnego i bez świadectwa lekarskiego są niezdatne do służby w straży pożarnej (ociemniali, kulawi, kaleki itp).

Nie zwalnia się z obowiązku udzielenia pomocy przy pożarach osób ułomnych, które mimo niezdatności do służby technicznej przy pożarach i na pogorzelisku nadają się do służby w obrębie pogorzeliska np. do sprzątania, zamknięcia ulic, posuwania sikawek, napełniania wodozbiorów itp.

7. Osoby, które pełniły służbę przez najmniej 15 lat bez przerwy w tutejszej, zatwierdzonej przez policję ochotniczej straży pożarnej jako czynni członkowie.

8. osoby, które wpłacają do kasy gminnej składkę w wysokości 40 zł na lat 5 lub roczną składkę w wysokości 10 zł. Składki zużywa się wyłącznie na cele straży pożarnej.

Płacenie składek zwalnia od obowiązku gaszenia pożaru tylko w tenczas, jeżeli zapewniona jest wymagana ilość osób zobowiązanych do służby w przymusowej straży pożarnej (§ 4).

9. czynni lub wspierający członkowie miejscowej ochotniczej straży pożarnej, płacący towarzystwu wymienioną pod nr. 8 roczną składkę.

§ 2.

Osoby, pozbawione praw obywatelskich lub znajdujące się pod dozorem policyjnym nie mogą być członkami straży pożarnej ani pełnić służby pożarnej.

§ 3.

Pożar gaszą z zasady: policyjnie uznana ochotnicza straż pożarna oraz członkowie przymusowej straży pożarnej.

§ 4.

Osobom należącym do przymusowej straży pożarnej wysyła Naczelnik gminy piśmienne uwiadomienia, w których jest wyznaczony czasokres przynależności do przymusowej straży pożarnej

Przeciwko pociąganiu do służby w przymusowej straży pożarnej przysługują osobom w spisie zarejestrowanym środki prawne, przewidziane w art. 38 i 39 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8. VII. 1926 r. (Dz. Ust Sl. nr. 17 poz. 30).

§ 5.

Policyjnie uznane straże pożarne o organizacji wojskowej normują swoją służbę według regulaminów i instrukcji wydanych po myśli § 25 rozporządzenia policyjnego z dnia 4. IX. 1906 r. (Gaz. Urz. nr. 37 poz. 767).

§ 6.

Członków ochotniczej i przymusowej straży pożarnej zabezpiecza gmina od wypadków podczas służby, pożarów lub ćwiczeń.

§ 7.

O ile techniczna obsługa przyborów gaśniczych i ratunkowych nie jest zapewnioną po myśli § 5 przez ochotniczą straż pożarną, wtedy urząd gminny wyznacza na to z przymusowej straży pożarnej w dostatecznej liczbie drużyny i kierowników, którzy zostają wyszkoleni w tych czynnościach i pełnią służbę przez najmniej dwa lata.

Resztę drużyny dzieli się na oddziały. Dla każdego oddziału wyznacza się jednego przewodnika i zastępcę. Zadania i obowiązki pojedyńczych oddziałów normuje regulamin służbowy, podany do wiadomości przymusowych strażaków w sposób, praktykowany w miejscu.

§ 8.

Spisy oddziałowe sporządza się dla wszystkich oddziałów z uwzględnieniem przymusowych strażaków specjalnie wyszkolonych w obsłudze przyborów gaśniczych i ratunkowych. Spisy te należy ciągle uzupełniać. Przewodnicy stwierdzają przy wszelkich pożarach ćwiczeniach i próbach pożarnych na podstawie tychże spisów obecność obowiązanych do służby w straży. Nieobecnych należy podać Naczelnikowi gminy, który podania te skieruje do urzędu okręgowego celem ukarania, o ile nieobecni w przeciągu 3 dni ważnemi dowodami nie uzasadnili konieczności swojej nieobecności.

§ 9.

Kierownicy oraz w obsłudze przyborów gaśniczych i ratunkowych specjalnie wyćwiczeni są zobowiązani nosić przepisane oznaki na mundurach lub opaski z nazwą miejscowości, nr. bieżącym i pieczęciom gminną.

§ 10.

Obywatele gminy, powinni stawić wszelkie posiadane zaprzęgi, za zapłatą wedle zarządzenia naczelnika gminy dla uruchomienia potrzebnych przyborów gaśniczych i ratunkowych oraz wozów dla drużyny i dostarczania wody przy pożarach, ćwiczeniach i próbach, o ile im nie przysługuje prawo zwolnienia na podstawie specjalnego tytułu. Wyjątek stanowią: konie służbowe urzędników cywilnych i wojskowych, konie kierowników poczt, o ile te nie służą również do użytku rolniczego, oraz konie lekarzy i duchowieństwa, niezbędne do komunikacji w sprawach zawodowych.

Wysokość wynagrodzenia ustala urząd gminny według stawek miejscowych. Zobowiązani mogą zaprzęgi wynająć i stawić przez inne osoby, zawsze jednak zobowiązany odpowiada osobiście za nienależyte świadczenia ze strony zastępców. W razie braku wozów dla drużyny i na wodę są posiadacze takowych zobowiązani stawić je do dyspozycji.

§ 11.

Przy wygotowaniu spisu podziałowego zobowiązanych do stawienia zaprzęgów stosuje się odpowiednio przepisy § 4 niniejszego statutu

§ 12.

O ile gmina sama stawia zaprzęgi, tracą moc obowiązującą §§ 10 i 11 niniejszego statutu.

§ 13.

Każda osoba, która zauważa wybuch pożaru, jest zobowiązana zgłosić pożar i domagać się publicznej pomocy pożarnej. Ćwiczenia i próby z przyrządami straży pożarnej ogłasza się przez poprzednie oznajmienie albo przez alarm (alarm ćwiczebny). Alarm należy tak uskutecznić, by wszystkie podczas alarmu w miejscowości znajdujące się osoby, zobowiązane do służby przy straży pożarnej, dowiedziały się o nim w najkrótszym czasie, najpóźniej do 10 minut.

Wybuch pożaru oznajmia się bez wyjątku przez alarm pożarowy, przyczem obowiązują taksamo powyższe przepisy.

Miejscowości sąsiednie należy w razie potrzeby uwiadomić o wybuchu pożaru telegraficznie lub telefonicznie, w braku tych środków komunikacyjnych przez kurjera.

§ 14.

Komendanci, drużyna i zaprzęgi stają do ćwiczeń i prób z przyborami punktualnie, zaś bezzwłocznie po zabrzmieniu alarmu. Do zarządzeń kierownika ćwiczeń każdy powinien się stosować. Bez jego zezwolenia nie wolno nikomu opuścić miejsca ćwiczenia.

Na alarm pożarowy wszyscy dyżurni strażacy przymusowej straży pożarnej są zobowiązani jaknajrychlej stawić się na miejscu, wskazanem w regulaminie służbowym, i zgłosić się u przewodników, do zarządzeń których powinni się ściśle stosować. Przepis powyższy obowiązuje, o ile wzgląd na bezpieczeństwo własnego majątku ruchomego i nieruchomego pozwala na oddalenie się. Dru-

żynie i zaprzęgom nie wolno opuścić przeznaczonego miejsca bez zezwolenia kierownika gaszenia pożaru.

Kierownikiem akcji gaszenia pożaru jest naczelnik urzędu okręgowego lub jego zastępca wzgl. kierownik posterunku policji miejscowej. Aż do przybycia naczelnika policji, jego zastępcy lub komendanta policji miejscowej obejmuje kierownictwo naczelnik gminy. Techniczne kierownictwo zwalczania pożaru może być powierzone dowódcy policyjnie uznanej straży pożarnej, za zgodą naczelnika urzędu okręgowego, albo może być objęte przez urzędowo ustalonego inspektora powiatowej straży pożarnej.

Każdy jest zobowiązany do ścisłego przestrzegania zarządzeń naczelnika policji i technicznego kierownika gaszenia pożaru i prac ratunkowych.

§ 15.

Wszelkie inne obowiązku służby pożarnej są uregulowane osobnemi rozporządzeniami (cfr. rozporządzenie policyjne z dnia 4. IX. 1906 r. (Gaz. Urz. nr. 37 poz. 767).

§ 16.

Niestosowanie się do przepisów niniejszego statutu ulega karze według § 26 wyżej cytowanego rozporządzenia policyjnego.

§ 17.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gazecie Powiatowej.

Wielkie Piekary, dnia 29. października 1928 r.

Zarząd gminy

podp. Pudlik

podp. Mazur, Wróbel, Kazimierz Schaefer, Swider.

Rada gminna

podp. Gwóździ, Langer, Perszke, Sobczyk, Pietz, Pluta, Kittel.

Szarlej, dnia 7. stycznia 1929 r.

Naczelnik Urzędu okręgowego

podp. Wikarek.

Powyższy statut zatwierdza się na podstawie § 6 ustawy o ustroju gmin wiejskich z dnia 30. VII. 1891 r. (zb. ust. str. 233).

Świętochłowice, dnia 16. stycznia 1929 r.

W Imieniu

Wydziału Powiatowego

Przewodniczący

(—) Szaliński.

O g ł o s z o n o

Wielkie Piekary, dnia 28. stycznia 1929 r.

Naczelnik gminy

(—) Pudlik.

6,

Zmiana statutu.

Dodatek I.

Ogólnomiejscowej Kasy Chorych na powiat świętochłowicki w Wielkich Hajdukach.

---

§ 1. ustęp III. liczba 6.
Kwotę 4 800,— zł zmienia się na 7 200,— zł.
§ 1. ustęp IV.
Kwotę 4 800,— zł zmienia się na 7 200,— zł.
§ 6. ustęp I.
Kwotę 4 800,— zł zmienia się na 7 200,— zł.
§ 19. ustęp I. otrzymuje następujące brzmienie:

Świadczenia w gotówce oblicza się według płacy ustawowej. Za takową uważa się przeciętny zarobek do 10,50 zł dziennie. Dla ustalenia płacy ustawowej rozdziela się członków na:

1.	zarabiając. do 1,80 zł dziennie . .	I. stopień
2.	„ od 1,81 „ do 2,80 zł dziennie	II. „
3.	„ „ 2,81 „ „ 4,00 „ „	III. „
4.	„ „ 4,01 „ „ 5,40 „ „	IV. „
5.	„ „ 5,41 „ „ 6,80 „ „	V. „
6.	„ „ 6,81 „ „ 9,30 „ „	VI. „
7.	„ ponad 9,30 „ dziennie . .	VII. „

Na końcu ustępu II. dodaje się słowa, „w VII. stopniu na 10,50 zł".

§ 36. pomoc familijna:
Do ustępu I. do liczby I. dodaje się nowe zdanie:
Kosztów podróży, zmudy czasu i dojazdu lekarza do chorego wzgl. chorego do lekarza Kasa nie ponosi.

§ 50. na końcu I-go ustępu dodaje się:
w VII. stopniu przy płacy ustawowej 10,50 zł składka tygodniowa za 6 dni 3,78 zł, za 7 dni 4,41 zł.

Wielkie Hajduki, dnia 12. października 1928 r.

Wydział Kasy

Przewodniczący

(—) Świerc Wincenty

1. ławnik — Śmieszek Paweł

2. ławnik — Toszek Teodor

Powyższy dodatek zatwierdza się niniejszem. Zmiana § 1. ustępu II. 1. 6, § 1 ust. IV.

i § 6 ust. 1 obowiązuje od 12. marca 1928 r. wstecz, zaś dalsze zmiany od dnia 7. stycznia 1928 r."

Mysłowice, dnia 5. stycznia 1929 r.

Wyższy Urząd Ubezpieczeń, Województwa Śląskiego.

Przewodniczący:
(—) Olearczyk.

KOMUNIKAT.

7.

Starostwa w Świętochłowicach,

w sprawie Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

W dniu 1. stycznia 1928 r. weszło w życie Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 673) o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Komunikacji w sprawie wykonania powyższego rozporządzenia Prezydenta z dnia 9. stycznia 1928r. (Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 167 ex 1928 r.)

Przepisy te mają na celu uzgodnienie i ujednostajnienie istniejących dotychczas przepisów na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Ze względu na ważne znaczenie tego rozporządzenia dla ludności, która powinna być należycie poinformowana w szczególności, kiedy, w jakim terminie i w jaki sposób ma dopomagać władzom do wykrycia ognisk zaraźliwych chorób zwierzęcych w celu ich zwalczania względnie tłumienia i wykonywać zarządzenia ochronne wydane przez władze podaję do wiadomości publicznej treść artykułu 20-go i 21-go Rozporządzenia Prezydenta i różne uwagi szczególnie o skutkach karnych i strat materjalnych w razie nieprzestrzegania przepisów wspomnianych artykułów.

Artykuł 20. Właściciele zwierząt, jakoteż wszyscy, którzy z tytułu faktycznego posiadania lub używania zwierzęcia albo z tytułu wykonywania urzędu lub zawodu mają styczność z wierzętami, są obowiązani zgłosić niezwłocznie (w ciągu 24 godzin) do najbliższego Posterunku Policji lub bezpośrednio do Starostwa każdy wypadek zachorowania jak również wystąpienia objawów, zbudzających podejrzenie zachorowania na jedną z następujących chorób.

a) księgosusz,

b) zarazę płucną bydła rogatego,

c) pryszczycę,

d) wąglik,

e) szelestnicę,

f) zarazę dzieczyzny i bydła rogatego,

g) gruźlicę bydła rogatego w postaci otwartej (płuc, wymienia macicy i jelit),

h) nosaciznę zwierząt jednokopytowych,

i) ospę owczą,

j) zarazę stadniczą koni,

k) otręt koni i bydła rogatego,

l) świerzb zwierząt jednokopytowych i owiec

m) wściekliznę,

n) pomór i zarazę świń,

o) różycę świń,

p) cholerę drobiu i pomór kur.

Artykuł 21. Osoby, które zwierzętami władają, winne równocześnie ze zgłoszeniem:

a) zwierzęta chore i podejrzane odosobnić od innych zwierząt, które mógłyby ulec danej zarazie,

b) nie wyprowadzać takich zwierząt poza obręb swego gospodarstwa,

c) zabronić dostępu do miejsca postoju takich zwierząt osobom postronnym z wyjątkiem organów władzy i lekarzy weterynaryjnych,

d) zwierzęta padłe i zabite przechować w miejscach odosobnionych z zachowaniem potrzebnej ostróżności.

W powiecie świętochłowickim zdarzają się najczęściej wypadki zarazy świń, pomoru świń i różycy świń i dlatego tylko do tych chorób podaję następujące uwagi: Zgłoszenie powyższych chorób świń albo ich podejrzenie zaniedbuje ludność albo zgłasza ich z znacznem spóźnieniem. Jest więc obowiązkiem właścicieli świń, jakoteż wszystkich obywateli, którzy z tytułu faktycznego posiadania lub używania zwierzęcia albo z tytułu wykonywania urzędu lub zawodu (rzeźnicy, badacze mięsa) mają styczność ze zwierzętami, zgłosić niezwłocznie do najbliższego Posterunku Policji lub bezpośrednio do Starosty albo też do Urzędu Okręgowego i lekarza Weterynaryjnego w Królewskiej Hucie Rynek Nr. I II. piętro Nr. tel. 481 Król. Huta o ile można telefonicznie każdy wypadek zachorowania jak również wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie zachorowania na jedną z chorób zaraźliwych. Podejrzenie o zarazę zachodzi już wtedy, gdy powstanie gorączka z ogólną zmianą zachowania się świń, albo gorączka połączona z brakiem apetytu albo z biegunką albo z zatwardzeniem i zagrzebywaniem się świni do ściółki. Doniesienie o podejrzeniu zarazy nastąpić musi w przeciągu 24 godzin. Zaniedbywanie tego terminu pociąga za sobą utratę prawa do odszkodowania ze Skarbu Państwa za padłe świnie po myśli artykułu 77 litera „d" Rozporządzenia Prezydenta. Posługiwanie się właścicieli dla zgłaszania zarazy badaczami mięsa w razie zabicia albo dorznięcia świni jest niewłaściwem. Posiadacz świni powinien sam zgłosić podejrzenie zarazy albo wybuch zarazy osobiście albo za pomocą członków rodzi-

ny wzgl. czeladzi i zażądać w urzędach miejscowej władzy policyjnej potwierdzenia pisemnego swego doniesienia. Ze względu na ewetl. odszkodowanie powinien on zgłoszenie uskutecznić jak najprędzej, przedewszystkiem jeszcze za życia świni, a nie dopiero po uboju. Zgłoszenie można uskuteczniać ustnie, telefonicznie, telegraficznie albo też pisemnie w ciągu 24 godzin. Szybkie zgłoszenia za życia świni ułatwia rozpoznanie rodzaju zarazy i jej tłumienie.

Jeśli właściciel ma zamiar zabić świnię, zwłaszcza chorą, powinien odrazu zawezwać badacza mięsa do oględzin zwierzęcia jeszcze żywego. O ile zachodzi podejrzenie o zarazę, wtedy należy równocześnie zgłosić wybuch zarazy na policji albo w urzędzie okręgowym albo bezpośrednio Starostwu lub powiatowemu Lekarzowi Weterynaryjnemu. Przy zabiciu świni chorej należy zebrać w naczyniach krew i ją usunąć w sposób nieszkodliwy i potem przeprowadzić odkażenie miejsca zabicia. O ile można nie należy zabijać świń chorych przed wejściem do chlewika, lecz na miejscu odległem albo w najbliższej rzeźni. Podczas chorowania zwierzęcia należy je odosobnić od zdrowych.

W czasie choroby i po uboju zwierzęcia należy sumiennie unikać rozwleczenie na nogach albo w inny sposób ściółki, krwi, kału, moczu, resztek pokarmu i innych odpadków i przeprowadzić odkażenie koryta, chlewika i jego przedmiejsca, zwłaszcza podłogi, szczególnie zaś drewnianej podłogi, którą należy usunąć i spalić i z pod niej należy sprzątnąć nawóz i w pewnej głębokości także ziemię z pod drewnianej podłogi, gnojówki nie należy wypuszczać do rynsztoku, lecz do zbiornika osobnego.

Przez zaniechanie powyższych ostróżności zagnieżdża się zaraza w chlewiku albo w podwórzu i zagraża świniom sąsiada. Należy brać pod uwagę, że roznoszenie zarodków nie następuje tylko przez ludzi względnie z ich niedbalstwa, albo przez zwierzęta, lecz także z pyłem, który unosi się z wiatrem do innych zagród, zawierając resztki krwi albo inne odpadki,

Z powyższego wynika, że zaniedbanie zgłoszenia chorób zaraźliwych świń pociąga za sobą niebezpieczeństwo dla samego siebie i jest także bezwzględnością dla bliźniego a ponadto czynem karygodnym, który będzie ścigany z Urzędu (artykuł 98 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej).

Postanowienia karne artykułów 98, 99, 100 i 101 przewidują nietylko grzywny, lecz także kary aresztu do 6-ciu tygodni za niedbałe przestępstwo a za rozmyślne rozszerzenie zaraźliwej choroby albo za udaremnienie tłumienia zarazy, która spowodowała klęskę powszechną, więzienie do 3-ch lat. Obok tych kar można orzec grzywnę w pierwszym wypadku do 1 000—zł., w drugim wypadku zaś do 10 000--zł.

Ponadto ulega karze każdy, który nie zastosuje się do zarządzeń ochronnych wydanych bądź to przez Powiatowego Lekarza Weterynaryjnego, Starostwo lub Urzędu Okręgowego.

Świętochłowice, dnia 29. stycznia 1929 r.

8.

OGŁOSZENIA.